

Elnöki köszöntő

Beethoven-est – Martonvásár, 2024. július 6.

Tisztelt Elnök Úr!

Tisztelt Vezérigazgató Úr!

Tisztelt Excellenciás Hölgyeim és Uraim!

Kedves Vendégeink!

Itt, a martonvásári Brunszvik-kastély parkjában áll egy szép, öreg hársfa. Ezt a hársfát még az első magyar óvoda megalapítójaként is ismert Brunszvik Teréz ültette az 1790-es években. Emlékirataiból tudjuk, hogy szeretett barátai, családtagjai tiszteletére Teréz egy kisebb hársfaligetet telepített. A kör alakban elültetett fákat „Hársfa Köztársaságnak” hívta, és a hársfákat szeretteiről nevezte el. Távollétükben a szeretteit megtesztelő fákkal beszélgetett.

Az egyik fát Beethovennek hívták. Naplójában Brunszvik Teréz így ír erről:

„Beethoven eljött Martonvásárra, és mi felvettük abba a kis köztársaságba, amelynek csupa kiválasztott férfi és asszony volt a tagja. Egy kerek térséget magas fákkal ültettünk be; minden fa egy-egy tag nevét viselte, és ha egyik-másik nagy fájdalomunkra távol is volt, mégis beszélhettünk e jelképeikkel, örömet s okulást merítve szavaikból. Igen gyakran megtörtént, hogy reggeli köszönés után a fához fordultam tanácsért, és az én fám sohasem fukarkodott a felelettel!”

Napjainkban itt, a Beethoven lábnyomait őrző kastélyparkban a „Hársfa Köztársaság” fáiból egy még ma is él. Kora megközelítőleg 230 év.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Vendégeink!

Brunszvik Teréz hársfái a szeretteit juttatták eszébe, azok helyébe léptek, akik számára igazán fontosak voltak. A természet csendes jelenléte, a park szótlan szereplői azonban nem néma tanúi voltak magányának, hanem épp megszüntetői. Asszony és fák párbeszédbe elegyedtek egymással, épp úgy, mint ahogy az ember gondolatai beszélnek, amikor erdőt jár. És ez a sajátos dialógus olykor pontosabb eredményt hoz, mint megannyi értekezés vagy tárgyalás.

Martonvásár ma este nem csupán a természet nyújtotta díszletekkel kínálja számunkra a kommunikáció lehetőségét. A „Beethovennel a szabadban” című koncertsorozat akadémiai és kutatóhálózati estje a zene hangján is szólít bennünket, miközben jelzi a nyár ittlétét, mint diáknak a júniusi csengőszó.

A zárt falak közt zajló éves tudományos, szakmai és kutatómunka után a szabadban várjuk, hogy a park újonnan nőtt Hársfa Köztársaságai mellett a zene is üzenjen nekünk. Hiszen nem véletlenül fogalmazott a bécsi klasszika triászának első tagja, Joseph Haydn így: „Az én nyelvemet az egész világ megérti.”

Azok, akik ma itt vannak velünk: kutatók, tudományszervezők, politikusok és különböző nyelvű, kultúrájú országokból érkezett diplomaták. Létezhetnek tettek, szavak vagy gesztusok, amelyeket másként értünk, lehet egyes kérdésekben eltérő álláspontunk vagy megközelítésünk. A zene azonban egyesíti az eltérő szókészletet, megmutatja a grammatikák sokasága közt az analógiát.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Vendégeink!

Egy zenekar szabadtéri koncertjére úgy tekinthetünk, mint az ember legszebb kommunikációjára a fák zöldjével, a tó vizével, mindazzal, ami körülötte él és mindazzal, ami benne lakozik. Itt, a Beethoven és Brunszvik Teréz hársfáinak emlékét őrző kastélyparkban ma este a Charles Olivieri-Munroe vezényelte Nemzeti Filharmonikus Zenekar és Banda Ádám hegedűművész játékában hallhatjuk meg ezt a sokszólamú kommunikációt.

Kívánom, hogy ezen az estén a természet és a zene által – amelyet Beethoven maga „Isten nyelvének” nevezett –, utat találjunk egymáshoz, személyiségünk középpontjához és a létezés különleges pillanatokban megragadható harmóniájához.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!